ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 22ας Ιανουαρίου 2013 *

«Αίτηση αναιρέσεως — Ανταγωνισμός — Συμπράξεις — Ευρωπαϊκή αγορά των συνδέσμων σωληνώσεων από χαλκό και κράματα χαλκού — Ευθύνη της μητρικής εταιρίας απορρέουσα αποκλειστικώς από την παραβατική συμπεριφορά της θυγατρικής της — Αρχή ne ultra petita — Αποτέλεσμα ακυρωτικής δικαστικής αποφάσεως αφορώσας τη θυγατρική εταιρία επί της νομικής καταστάσεως της μητρικής εταιρίας»

Στην υπόθεση C-286/11 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 6 Ιουνίου 2011,

**Ευρωπαϊκή Επιτροπή,** εκπροσωπούμενη από τους F. Castillo de la Torre, V. Bottka και R. Sauer, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

αναιρεσείουσα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι:

η **Tomkins plc,** με έδρα το Λονδίνο (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενη από την K. Bacon, barrister, κατ' εντολήν της S. Jordan, solicitor,

προσφεύγουσα πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους B. Σκουρή, Πρόεδρο, K. Lenaerts, αντιπρόεδρο, A. Tizzano, M. Ilešič, Γ. Αρέστη, M. Berger και E. Jarašiūnas, προέδρους τμήματος, E. Juhász (εισηγητή), A. Borg Barthet, J.-C. Bonichot, M. Safjan, D. Šváby και A. Prechal, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Mengozzi,

γραμματέας: L. Hewlett, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 2ας Μαΐου 2012,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 19ης Ιουλίου 2012,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

## Απόφαση

1 Με την αίτηση αναιρέσεως, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 24ης Μαρτίου 2011, T-382/06, Tomkins κατά Επιτροπής (Συλλογή 2011, σ. II-1157, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το εν λόγω δικαστήριο, αφενός, ακύρωσε μερικώς την απόφαση C(2006) 4180 της Επιτροπής, της 20ής Σεπτεμβρίου 2006, σχετικά με διαδικασία δυνάμει του άρθρου [81 ΕΚ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ (Υπόθεση COMP/F-1/38.121 – Σύνδεσμοι σωληνώσεων) (περίληψη στην ΕΕ 2007, L 283, σ. 63, στο εξής: επίδικη απόφαση), και, αφετέρου, μείωσε το πρόστιμο που είχε επιβληθεί στην Tomkins plc (στο εξής: Tomkins).

### Ιστορικό της διαφοράς και επίδικη απόφαση

2 Με τις σκέψεις 1 έως 3 καθώς και 12 και 13 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο προέβη στις εξής διαπιστώσεις:

«1 Με την [επίδικη] απόφαση […] η Επιτροπή […] διαπίστωσε ότι διάφορες επιχειρήσεις είχαν παραβεί το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ και το άρθρο 53 της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο (ΕΟΧ), συμμετέχοντας, στη διάρκεια διαφόρων περιόδων μεταξύ της 31ης Δεκεμβρίου 1988 και της 1ης Απριλίου 2004, σε ενιαία, σύνθετη και διαρκή παράβαση των κοινοτικών κανόνων περί ανταγωνισμού, υπό τη μορφή ενός συνόλου αντίθετων προς τους κανόνες του ανταγωνισμού συμφωνιών και εναρμονισμένων πρακτικών στην αγορά των συνδέσμων σωληνώσεων από χαλκό και κράματα χαλκού οι οποίες κάλυπταν ολόκληρο τον ΕΟΧ. Η παράβαση συνίστατο στον καθορισμό των τιμών, στη σύναψη συμφωνιών περί καταλόγων τιμών, περί εκπτώσεων και επιστροφών τιμήματος, καθώς και περί δημιουργίας μηχανισμών εφαρμογής των αυξήσεων τιμών, στην κατανομή των εθνικών αγορών και των πελατών, στην ανταλλαγή άλλων πληροφοριών εμπορικού περιεχομένου και στη συμμετοχή σε τακτικές συσκέψεις και άλλες επαφές προς διευκόλυνση της παραβάσεως.

2 Η προσφεύγουσα [Tomkins] και η θυγατρική της κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών [Pegler] (πρώην The Steel Nut & Joseph Hampton Ltd), περιλαμβάνονται μεταξύ των αποδεκτών της [επίδικης] αποφάσεως.

3 Η προσφεύγουσα κατείχε, μεταξύ της 17ης Ιουνίου 1986 και της 31ης Ιανουαρίου 2004, το 100 % του κεφαλαίου της Pegler, η οποία κατασκευάζει συνδέσμους σωληνώσεων από χαλκό. Την 1η Φεβρουαρίου 2004, η Pegler πωλήθηκε στη διευθυντική της ομάδα. Στις 26 Αυγούστου 2005, η Pegler Holdings Ltd και η Pegler εξαγοράστηκαν από την Aalberts Industries NV, μια άλλη αποδέκτη της [επίδικης] αποφάσεως.

[…]

12 Με το άρθρο 1 της [επίδικης] αποφάσεως, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι, μεταξύ της 31ης Δεκεμβρίου 1988 και της 22ας Μαρτίου 2001, η προσφεύγουσα και η θυγατρική της Pegler είχαν παραβεί τις διατάξεις του άρθρου 81 ΕΚ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ.

13 Για την παράβαση αυτή, η Επιτροπή, με το άρθρο 2, στοιχείο η′, της [επίδικης] αποφάσεως, επέβαλε στην προσφεύγουσα, εις ολόκληρον με την Pegler, πρόστιμο 5,25 εκατομμυρίων ευρώ.»

## Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

3 Με δικόγραφο που κατέθεσε στην Γραμματεία του Πρωτοδικείου [νυν Γενικού Δικαστηρίου]) στις 15 Δεκεμβρίου 2006, η Tomkins ζήτησε, μεταξύ άλλων, από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την επίδικη απόφαση όσον αφορά τη διάρκεια της συμμετοχής της Pegler στην παράβαση, και

— να μειώσει το ποσό του προστίμου που της είχε επιβληθεί εις ολόκληρον με την Pegler.

4 Κατόπιν μερικής παραιτήσεως από τους λόγους ακυρώσεως που προέβαλε με την προσφυγή της, η προσφεύγουσα περιορίστηκε στην προβολή ενός μόνο λόγου ακυρώσεως αντλούμενου από πλάνη της Επιτροπής ως προς τον καθορισμό της διάρκειας συμμετοχής της Pegler στην παράβαση.

5 Πράγματι, από την επίδικη απόφαση προκύπτει ότι η Επιτροπή καταλόγισε στην προσφεύγουσα, η οποία μεταξύ της 17ης Ιουνίου 1986 και της 31ης Ιανουαρίου 2004 κατείχε το 100 % του κεφαλαίου της Pegler, την παραβατική συμπεριφορά της δεύτερης και την καταδίκασε εις ολόκληρον στην καταβολή του επιβληθέντος στη θυγατρική της προστίμου. Ο εν λόγω καταλογισμός στηριζόταν στην καθοριστική επιρροή που ασκούσε η Tomkins στην Pegler κατά την περίοδο της παραβάσεως.

6 Το Γενικό Δικαστήριο υπογράμμισε, με τη σκέψη 38 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Tomkins κρίθηκε υπεύθυνη για την παράβαση μόνο λόγω της ιδιότητάς της ως μητρική εταιρία της Pegler και λόγω της συμμετοχής της δεύτερης στη σύμπραξη και ότι, ως εκ τούτου, η ευθύνη της δεν μπορούσε να υπερβαίνει την ευθύνη της Pegler. Το δε άρθρο 1 της επίδικης αποφάσεως, στο μέτρο που με αυτό διαπιστώθηκε από την Επιτροπή η συμμετοχή της Pegler στην επίμαχη σύμπραξη κατά την περίοδο από τις 31 Δεκεμβρίου 1988 έως τις 29 Οκτωβρίου 1993, ακυρώθηκε με την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 24ης Μαρτίου 2011, T-386/06, Pegler κατά Επιτροπής (Συλλογή 2011, σ. II-1267). Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα είχε αμφισβητήσει πρωτοδίκως τη συμμετοχή της Pegler στην παράβαση κατά την εν λόγω περίοδο, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε τις συνέπειες της ακυρώσεως αυτής για την Tomkins.

7 Το Γενικό Δικαστήριο, αφού υπενθύμισε με τη σκέψη 40 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως τη νομολογία του Δικαστηρίου βάσει της οποίας ο δικαστής της Ένωσης δεν μπορεί να αποφανθεί ultra petita, και ιδίως δεν μπορεί να αποφανθεί επί στοιχείων που αφορούν άλλους αποδέκτες πλην των στοιχείων που αφορούν τα αιτήματα της προσφεύγουσας (απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1999, C-310/97 P, Επιτροπή κατά AssiDomän Kraft Products κ.λπ., Συλλογή 1999, σ. I-5363), έκρινε, εντούτοις, με τη σκέψη 42 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, βάσει του δικαίου του ανταγωνισμού, η προσφεύγουσα συνιστούσε ενιαία οντότητα με τη θυγατρική της, η οποία εν μέρει δικαιώθηκε μετά την προσφυγή ακυρώσεως που άσκησε στο πλαίσιο της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η προμνησθείσα απόφαση Pegler κατά Επιτροπής. Ως εκ τούτου, αποφάνθηκε ότι ο εκ μέρους της Επιτροπής καταλογισμός ευθύνης στην προσφεύγουσα συνεπαγόταν ότι η μερική ακύρωση της επίδικης στην υπόθεση εκείνη αποφάσεως ίσχυε και έναντι της προσφεύγουσας.

8 Το Γενικό Δικαστήριο, με τη σκέψη 44 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, επιλαμβανόμενο προσφυγών ακυρώσεως οι οποίες ασκήθηκαν χωριστά από τη μητρική εταιρία και τη θυγατρική της, δεν αποφαίνεται ultra petita όταν λαμβάνει υπόψη την έκβαση της προσφυγής που άσκησε η θυγατρική, εφόσον τα αιτήματα της εν λόγω προσφυγής έχουν το ίδιο αντικείμενο με τα αιτήματα της προσφυγής που άσκησε η μητρική εταιρία.

9 Καθόσον η ευθύνη της μητρικής εταιρίας ήταν άρρηκτα συνδεδεμένη με την ευθύνη της θυγατρικής της, διότι δεν θα μπορούσε να επιβληθεί σε βάρος της Tomkins πρόστιμο εις ολόκληρον εάν δεν της καταλογιζόταν η παραβατική συμπεριφορά της Pegler, το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την επίδικη απόφαση ως προς την έναρξη συμμετοχής της προσφεύγουσας στην παράβαση, ήτοι από τις

31 Δεκεμβρίου 1988 έως τις 29 Οκτωβρίου 1993, και, κατά συνέπεια, μείωσε το ποσό του προστίμου που είχε επιβληθεί στην Tomkins, από 5,25 σε 4,25 εκατομμύρια ευρώ, εκ των οποίων τα 3,4 εκατομμύρια ευρώ οφείλονταν εις ολόκληρον με την Pegler.

10 Ως προς τον τερματισμό της παραβάσεως, το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε, με τη σκέψη 53 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή είχε κρίνει ορθώς ότι η Pegler δεν είχε αποδείξει την αποστασιοποίησή της από τη συναφθείσα στις 10 Ιουνίου 2000 συμφωνία με αντικείμενο την αύξηση των τιμών από τις 14 Αυγούστου 2000 και ότι, ως εκ τούτου, είχε συμμετάσχει αδιαλείπτως στη σύμπραξη μέχρι την ημερομηνία τερματισμού της βάσει της εκτιμήσεως της Επιτροπής, ήτοι μέχρι την ημερομηνία των αιφνιδιαστικών ελέγχων που πραγματοποίησε η Επιτροπή τον Μάρτιο του 2001.

**Αιτήματα των διαδίκων**

11 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, και

— να απορρίψει στο σύνολό της την προσφυγή της Tomkins ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

12 Η Tomkins ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως στο σύνολό της ως αβάσιμη, και

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα τόσο της πρωτοβάθμιας όσο και της αναιρετικής δίκης.

**Επί της αιτήσεως αναιρέσεως**

*Επιχειρήματα των διαδίκων*

13 Η Επιτροπή προβάλλει πέντε λόγους αναιρέσεως, αντλούμενους αντιστοίχως από παράβαση του κανόνα περί αποφάσεων ultra petita, από εσφαλμένη διαπίστωση ότι οι προσφυγές της μητρικής εταιρίας και της θυγατρικής της είχαν το ίδιο αντικείμενο, από τη μη συνεκτίμηση εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου του γεγονότος ότι η Tomkins αποτελούσε μέρος μιας επιχειρήσεως η οποία αναγνώρισε ότι διέπραξε παράβαση, από έλλειψη αιτιολογίας και αντιφάσεις του σκεπτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και, τέλος, από προσβολή του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

14 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο, ακυρώνοντας την επίδικη απόφαση, στο μέτρο που αφορούσε μέρος της οριζομένης σ' αυτή διάρκειας συμμετοχής στην παράβαση, βάσει στοιχείων τα οποία ουδέποτε προέβαλε η Tomkins, παρέβη τον κανόνα που απαγορεύει σε δικαιοδοτικό όργανο να αποφαίνεται ultra petita. Η νομολογία του Δικαστηρίου, ιδίως η προμνησθείσα απόφαση Επιτροπή κατά AssiDomän Kraft Products κ.λπ., καθώς και η απόφαση της 29ης Μαρτίου 2011, C-201/09 P και C-216/09 P, ArcelorMittal Luxembourg κατά Επιτροπής και Επιτροπή κατά ArcelorMittal Luxembourg κ.λπ. (Συλλογή 2011, σ. I-2239), δεν αναγνωρίζει καμία εξαίρεση στον κανόνα αυτό στηριζόμενη στο ότι δύο προσφεύγοντες ανήκουν στην ίδια επιχείρηση και τους καταλογίζεται ευθύνη εις ολόκληρον. Η ακύρωση που ζητεί κάθε προσφεύγων αποδέκτης μιας αποφάσεως περιορίζεται αναγκαστικώς από τους λόγους που προβάλλει έκαστος εξ αυτών αυτοτελώς με την προσφυγή του, χωρίς να είναι δυνατή καμία εξαίρεση για τους αποδέκτες που ανήκουν σε ενιαία επιχείρηση.

15 Η Επιτροπή φρονεί ότι το Γενικό Δικαστήριο συγχέει την έννοια της επιχειρήσεως ως οικονομικής οντότητας στον τομέα του ανταγωνισμού, κατά το άρθρο 101 ΣΛΕΕ και τον κανονισμό (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα [81 ΕΚ] και [82 ΕΚ] (ΕΕ 2003, L 1, σ. 1), με τη δικονομική έννοια του νομικού προσώπου το οποίο καταθέτει προσφυγή ενώπιον των δικαστηρίων της Ένωσης, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 263 ΣΛΕΕ και του κανονισμού 1/2003. Κατά την Επιτροπή, η οποία στηρίζεται στην προμνησθείσα απόφαση ArcelorMittal Luxembourg κατά Επιτροπής και Επιτροπή κατά ArcelorMittal Luxembourg κ.λπ., η προσφυγή που ασκείται από πρόσωπο το οποίο ανήκει σε όμιλο εταιριών δεν επηρεάζει τη νομική θέση των άλλων μελών του ομίλου. Στον αποδέκτη της αποφάσεως εναπόκειται να αποφασίσει για την έκταση της προσφυγής του ενώπιον των δικαστηρίων της Ένωσης και για τους λόγους που θα προβάλει με αυτή. Σε περίπτωση που η μερική ακύρωση της αποφάσεως που αφορά τη θυγατρική εταιρία πιστοποιεί ουσιαστικό σφάλμα της Επιτροπής από το οποίο θα μπορούσε ενδεχομένως να ωφεληθεί η μητρική εταιρία, η εν λόγω μητρική εταιρία οφείλει να προβάλει η ίδια το σφάλμα αυτό ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

16 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι τα πρόστιμα που επιβάλλονται σε νομικές οντότητες ανήκουσες στην ίδια επιχείρηση μπορούν να διαφέρουν, ακόμα και εάν, για ορισμένο μέρος των εν λόγω προστίμων, καταλογίζεται εις ολόκληρον ευθύνη. Συνεπώς, η εις ολόκληρον ευθύνη δύο οντοτήτων της ίδιας επιχειρήσεως δεν επηρεάζει την εφαρμογή της νομολογίας που απορρέει από την προμνησθείσα απόφαση Επιτροπή κατά AssiDomän Kraft Products κ.λπ., σχετικά με τις αποφάσεις ultra petita. Εν προκειμένω, η ευθύνη της Tomkins δεν είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την ευθύνη της Pegler.

17 Κατά την Επιτροπή, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, αποφαινόμενο επί του λόγου ακυρώσεως που αφορούσε τη διάρκεια συμμετοχής στην παράβαση χωρίς να εξετάσει τα νομικά επιχειρήματα που προέβαλε η ίδια η Tomkins σχετικά με την ημερομηνία ενάρξεως της παραβάσεως, και περιοριζόμενο, συναφώς, στο να παραπέμψει στο συμπέρασμα της προμνησθείσας αποφάσεως Pegler κατά Επιτροπής. Συνεπώς, το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε νέα ερμηνεία και νέο χαρακτηρισμό του αντικειμένου της προσφυγής.

18 Επιπροσθέτως, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο, μειώνοντας το ποσό του προστίμου που επιβλήθηκε στην Tomkins, με βάση μια χωριστή απόφαση, σφετερίσθηκε τις αρμοδιότητες της Επιτροπής. Στην Επιτροπή, και όχι στο Γενικό Δικαστήριο, εναπόκειται να συναγάγει τις συνέπειες της αποφάσεως αυτής, ενδεχομένως μειώνοντας ή τροποποιώντας το ποσό του εν λόγω προστίμου προκειμένου να συμμορφωθεί με την εν λόγω ακυρωτική απόφαση.

19 Κατά την άποψη της Tomkins, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι απαράδεκτος στο μέτρο που η Επιτροπή επιδιώκει την επανεξέταση πραγματικών περιστατικών τα οποία έχει ήδη εξετάσει το Γενικό Δικαστήριο και, ιδίως, διαπιστώσεων σχετικών με τη διάρκεια της παραβάσεως που καταλογίστηκε στην Tomkins, πράγμα το οποίο δεν συνάδει προς τη φύση της αναιρετικής δίκης.

20 Επικουρικώς, η Tomkins υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν αποφάνθηκε ultra petita και δεν απέκλινε από τη νομολογία επί του θέματος αυτού. Υπογραμμίζει ότι η μείωση της διάρκειας συμμετοχής της Pegler στην παράβαση και η μείωση του ποσού του προστίμου με το αιτιολογικό ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη κατά τον καθορισμό της εν λόγω διάρκειας συνιστούσε ένα εκ των αιτημάτων το οποίο ρητώς διατύπωσε με το δικόγραφο της προσφυγής της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Επιπροσθέτως, οι προμνησθείσες αποφάσεις Επιτροπή κατά AssiDomän Kraft Products κ.λπ. καθώς και ArcelorMittal Luxembourg κατά Επιτροπής και Επιτροπή κατά ArcelorMittal Luxembourg κ.λπ. δεν είναι συναφείς με την υπό κρίση περίπτωση.

21 Η Tomkins υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν εισήγαγε καμία εξαίρεση από τον δικονομικό κανόνα σύμφωνα με τον οποίο τα δικαστήρια δεν μπορούν να αποφαίνονται ultra petita, αλλά εκτίμησε ορθώς τα πραγματικά περιστατικά της παρούσας υποθέσεως, ιδίως όσον αφορά την εις ολόκληρον ευθύνη των δύο εμπλεκομένων εταιριών που ανήκαν στον ίδιο όμιλο. Κατά την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, η Επιτροπή συγχέει, στην αίτηση αναιρέσεως, τον λόγο ακυρώσεως

που προέβαλε η Tomkins, με σκοπό τη μείωση της διάρκειας της παραβάσεως που διέπραξε η Pegler και τη μείωση του οφειλομένου προστίμου, με τα πραγματικά στοιχεία σχετικά με τις συγκεκριμένες ημερομηνίες ενάρξεως και τερματισμού της παραβάσεως τα οποία προέβαλε προς στήριξη των αιτημάτων της. Η Επιτροπή δεν μπορεί να υποστηρίζει ότι η Tomkins οφείλει μεν να αναλάβει την ευθύνη που της αναλογεί, αλλά δεν μπορεί να ωφεληθεί από την εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου μείωση της πρωταρχικής και άμεσης ευθύνης της θυγατρικής εταιρίας, πράγμα που θα συνεπαγόταν ευθύνη μη δυνάμενη να είναι κοινή και εις ολόκληρον.

22 Όσον αφορά τη σύγχυση μεταξύ των ουσιαστικών κανόνων του ανταγωνισμού, οι οποίοι στηρίζονται στην έννοια της επιχειρήσεως, και των δικονομικών κανόνων που έχουν ως βάση την έννοια της νομικής οντότητας, η Tomkins υπογραμμίζει ότι η Επιτροπή προέβη σε εσφαλμένο χαρακτηρισμό του δικαίου της Ένωσης. Το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε ορθώς την ύπαρξη στενής και «άρρηκτης» συνάφειας μεταξύ των προμνησθεισών αποφάσεων Pegler κατά Επιτροπής και Tomkins κατά Επιτροπής, η οποία δικαιολογεί, για την ορθή απονομή της δικαιοσύνης, τις εκατέρωθεν παραπομπές μεταξύ των δύο υποθέσεων.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

23 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι τα αιτήματα προς στήριξη της προσφυγής ακυρώσεως της Tomkins και της θυγατρικής της Pegler είχαν το «ίδιο αντικείμενο». Κατά την Επιτροπή, τα εν λόγω δύο νομικά πρόσωπα αμφισβητούν διαφορετικές περιόδους συμμετοχής στην παράβαση, ήτοι η μεν Tomkins την περίοδο από τις 31 Δεκεμβρίου 1988 έως τις 7 Φεβρουαρίου 1989, δηλαδή 38 ημέρες, η δε Pegler την περίοδο από τις 31 Δεκεμβρίου 1988 έως τις 29 Οκτωβρίου 1993, δηλαδή 4 έτη, 9 μήνες και 29 ημέρες. Οι διαφορές αυτές και εκείνες που απορρέουν από το ότι οι εν λόγω δύο οντότητες προέβαλαν διαφορετικούς λόγους και διαφορετικά επιχειρήματα συνιστούν, κατά την Επιτροπή, αιτήματα με διαφορετικό αντικείμενο.

24 Εξάλλου, το Γενικό Δικαστήριο, με τη σκέψη 42 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στηρίχθηκε σε εσφαλμένη πραγματική βάση, δυνάμενη να αποτελέσει παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών, καθόσον η Tomkins είχε υποστηρίξει ότι «σε περίπτωση που η [επίδικη] απόφαση ακυρωθεί όσον αφορά την Pegler, πρέπει επίσης να ακυρωθεί κατά το μέτρο που αφορά την ίδια». Όμως η Tomkins δεν προέβαλε τον λόγο αυτό ούτε με την προσφυγή ακυρώσεως ούτε με το υπόμνημα απαντήσεως και, συνεπώς, το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τον λόγο που προέβαλε η προσφεύγουσα.

25 Κατά την Tomkins, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς διαπίστωσε ότι τα αιτήματά της και τα αιτήματα της Pegler είχαν το «ίδιο αντικείμενο», διότι αμφότερες ζήτησαν ρητώς, εκάστη με το δικόγραφο της προσφυγής της, να μειωθεί η διάρκεια συμμετοχής της Pegler στην παράβαση, όπως αυτή προκύπτει από τις διαπιστώσεις της Επιτροπής.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

26 Κατά την Επιτροπή, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο περιορίζοντας την ευθύνη μιας οντότητας της «επιχειρήσεως Tomkins», με το σκεπτικό ότι είχε μειωθεί η διάρκεια συμμετοχής στην παράβαση μιας άλλης οντότητας της επιχειρήσεως αυτής, δηλαδή της θυγατρικής της Pegler. Η μειωμένη ευθύνη της Pegler για την παράβαση στηριζόταν στο καθεστώς της Pegler ως «αδρανούς εταιρίας» και όχι στο γεγονός ότι ο οικείος όμιλος δεν μετέσχε στην παράβαση. Το γεγονός ότι η εν λόγω εταιρία μπορούσε να μην είναι ο ενδεδειγμένος αποδέκτης εντός του ομίλου, για ορισμένη περίοδο, αφορά μόνον τη θυγατρική αυτή και δεν απαλλάσσει την επιχείρηση στο σύνολό της από την ευθύνη για την παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού. Συνεπώς, το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορούσε νομίμως να ακυρώσει το πρόστιμο που επιβλήθηκε στην Tomkins για το χρονικό διάστημα

από τις 20 Ιανουαρίου 1989 έως τις 29 Οκτωβρίου 1993 με το σκεπτικό ότι «η ευθύνη της [Tomkins] συνδεόταν αυστηρώς με αυτή της Pegler», και τούτο στηριζόμενο σε σύνδεσμο ο οποίος, όμως, δεν υφίστατο.

27 Η Tomkins υποστηρίζει ότι ο τρίτος λόγος αναιρέσεως είναι απαράδεκτος διότι σκοπεί στην επανεξέταση πραγματικών περιστατικών τα οποία έχει ήδη εξετάσει το Γενικό Δικαστήριο και, επιπροσθέτως, διότι η Επιτροπή δεν προέβαλε πρωτοδίκως τον λόγο αυτό.

Επί του τετάρτου λόγου αναιρέσεως

28 Επικουρικώς, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση στερείται αιτιολογίας, διότι δεν αναφέρει με επαρκή ακρίβεια ότι συνιστά παρέκκλιση από την προμνησθείσα απόφαση Επιτροπή κατά AssiDomän Kraft Products κ.λπ. Επιπροσθέτως, στις σκέψεις 56 και 57 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οι οποίες αφορούν τον συντελεστή προς εξασφάλιση αποτρεπτικού αποτελέσματος, το Γενικό Δικαστήριο υπήρξε ασυνεπές και ανακριβές, στο μέτρο που καλεί την Επιτροπή να αντλήσει τις συνέπειες της εις ολόκληρον ευθύνης για την πληρωμή του προστίμου από την Tomkins, πριν καθορίσει το ίδιο το ποσό του προστίμου με τη σκέψη 59 της εν λόγω αποφάσεως.

29 Η Tomkins εκτιμά ότι ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως είναι αβάσιμος, υπογραμμίζοντας ότι η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου εκθέτει με επαρκή σαφήνεια την αιτιολογία της παρέχοντας, συνεπώς, στους μεν διαδίκους τη δυνατότητα να λάβουν γνώση των λόγων που δικαιολογούν την απόφασή του, στο δε Δικαστήριο τη δυνατότητα να ασκήσει τον έλεγχό του.

Επί του πέμπτου λόγου αναιρέσεως

30 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παραβίασε την αρχή της κατ' αντιμωλίαν συζητήσεως και προσέβαλε το δικαίωμα σε δίκαιη δίκη, διότι δεν της παρέσχε τη δυνατότητα να εκθέσει τις απόψεις της σχετικά με την πρόθεσή του να μειώσει το ποσό του προστίμου που είχε επιβληθεί στην Tomkins και διότι στηρίχθηκε σε λόγους που είχαν προβληθεί από την Pegler σε χωριστή υπόθεση. Παραπέμποντας σε μέρος αποφάσεως, καίτοι ο λόγος αυτός που προέβαλε η Pegler προς στήριξη της προσφυγής της δεν είχε προβληθεί από την Tomkins στο πλαίσιο της γραπτής διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας της Επιτροπής.

31 Η Tomkins εκτιμά ότι ο λόγος αυτός στερείται ερείσματος, διότι η Επιτροπή ήταν διάδικος στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προμνησθείσα απόφαση Pegler κατά Επιτροπής, και ήταν, συνεπώς, πλήρως ενημερωμένη σχετικά με τα επιχειρήματα που αφορούσαν τη διάρκεια της παραβάσεως. Κατά την Tomkins, η Επιτροπή δεν προέβαλε τον λόγο αυτό κατά τη διάρκεια της δίκης που οδήγησε στην έκδοση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως απλώς για λόγους τακτικής.

*Εκτίμηση του Δικαστηρίου*

Επί του πρώτου, του δευτέρου και του τρίτου λόγου αναιρέσεως

32 Δεδομένου ότι ο πρώτος, ο δεύτερος και ο τρίτος λόγος αναιρέσεως επικαλύπτονται σε μεγάλο βαθμό, πρέπει να εξεταστούν από κοινού.

33 Με τη σκέψη 38 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι «στην προσφεύγουσα δεν καταλογίστηκε ευθύνη για τη σύμπραξη λόγω της άμεσης συμμετοχής της στις δραστηριότητες της συμπράξεως. Η προσφεύγουσα θεωρήθηκε υπεύθυνη για την παράβαση αποκλειστικώς λόγω της ιδιότητάς της ως μητρικής εταιρίας της μετέχουσας στη σύμπραξη Pegler. Επομένως, η ευθύνη της δεν μπορεί να υπερβαίνει την ευθύνη της Pegler».

34 Πράγματι, μεταξύ των διαδίκων δεν αμφισβητείται ότι η ευθύνη της Tomkins απορρέει αποκλειστικώς από τη συμμετοχή της θυγατρικής της Pegler στη σύμπραξη, που διαπιστώθηκε με την επίδικη απόφαση.

35 Εντούτοις, με τους ανωτέρω τρεις λόγους αναιρέσεως, η Επιτροπή υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι, ανεξαρτήτως της ευθύνης της επιχειρήσεως η οποία απαρτίζεται από τις εν λόγω δύο εταιρίες του ίδιου ομίλου για την παράβαση που διαπιστώνει η επίδικη απόφαση, η εταιρία Tomkins δεν μπορούσε, στο πλαίσιο της διαδικασίας που κινήθηκε με την εκ μέρους της άσκηση προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, να ωφεληθεί από τη μείωση της διάρκειας της παραβάσεως την οποία αποφάσισε το Γενικό Δικαστήριο στο πλαίσιο της διαδικασίας που είχε κινηθεί με χωριστή προσφυγή ασκηθείσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου από την εταιρία Pegler βάσει επιχειρημάτων που δεν προέβαλε η Tomkins στο πλαίσιο της δικής της προσφυγής.

36 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, η Επιτροπή στηρίζεται στη διάκριση μεταξύ της ευθύνης νομικώς αυτοτελών οντοτήτων εντός του ίδιου ομίλου εταιριών και επισημαίνει, ειδικότερα, ότι, εν προκειμένω, αποδέκτες της επίδικης αποφάσεως ήταν τόσο η Tomkins όσο και η Pegler και ότι η διαπίστωση σχετικά με την περίοδο από τις 31 Δεκεμβρίου 1988 έως τις 29 Οκτωβρίου 1993 ακυρώθηκε με το σκεπτικό ότι η Pegler ήταν αρχικώς «αδρανής εταιρία κατά το αγγλικό εταιρικό δίκαιο» και, ακολούθως, «αδρανής εταιρία ενεργούσα υπό την ιδιότητα του εντολοδόχου».

37 Εντούτοις, οι εκτιμήσεις αυτές δεν αρκούν για να θέσουν εν αμφιβόλω τη διαπίστωση του Γενικού Δικαστηρίου, στη σκέψη 38 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, διότι προκειμένου να καταλογιστεί ευθύνη σε οποιαδήποτε οντότητα ενός ομίλου, είναι αναγκαίο να αποδειχθεί ότι τουλάχιστον μία οντότητα παρέβη τους περί ανταγωνισμού κανόνες της Ένωσης και τούτο να επισημαίνεται σε απόφαση η οποία έχει καταστεί αμετάκλητη.

38 Όμως, εν προκειμένω, τούτο δεν αποδείχθηκε αμετακλήτως σχετικά με την περίοδο από τις 31 Δεκεμβρίου 1988 έως τις 29 Οκτωβρίου 1993, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε μερικώς την επίδικη απόφαση όσον αφορά την περίοδο αυτή με την προμνησθείσα απόφασή του Pegler κατά Επιτροπής. Συναφώς, είναι άνευ σημασίας ο λόγος για τον οποίο διαπιστώθηκε ότι δεν συνέτρεχε παραβατική συμπεριφορά της Pegler.

39 Ως εκ τούτου, ορθώς το Γενικό Δικαστήριο στηρίχθηκε στη βάση ότι η ευθύνη της Tomkins ως μητρικής εταιρίας είναι, εν προκειμένω, αμιγώς δευτερογενής και παρεπόμενη και εξαρτάται, συνεπώς, από την ευθύνη της θυγατρικής της Pegler, καθόσον οι εν λόγω δύο εταιρίες είχαν, εξάλλου, υποχρεωθεί να καταβάλουν εις ολόκληρον το πρόστιμο του οποίου ζητήθηκε η μείωση.

40 Πρέπει να επισημανθεί, εξάλλου, ότι ο λόγος ακυρώσεως και τα επιχειρήματα που προέβαλε η Tomkins πρωτοδίκως δεν αφορούσαν, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 25 και 28 έως 30 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τη δική της συμμετοχή στην παράβαση, αλλά αποκλειστικώς τη συμμετοχή της Pegler.

41 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο, μειώνοντας τη διάρκεια της παραβάσεως και για την Tomkins, χωρίς να υποβληθεί ρητώς σχετικό αίτημα από την εν λόγω εταιρία, αποφάνθηκε ultra petita, κατά παράβαση της νομολογίας του Δικαστηρίου που απορρέει ιδίως από τις προμνησθείσες αποφάσεις Επιτροπή κατά AssiDomän Kraft Products κ.λπ. καθώς και ArcelorMittal Luxembourg κατά Επιτροπής και Επιτροπή κατά ArcelorMittal Luxembourg κ.λπ.

42 Η Επιτροπή αναγνωρίζει, στο πλαίσιο του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, ότι η Tomkins, όπως και η Pegler, αμφισβήτησε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου το χρονικό διάστημα της παραβάσεως που διαπιστώθηκε με την επίδικη απόφαση. Υπογραμμίζει, εντούτοις, ότι η εν λόγω μητρική εταιρία δεν αμφισβήτησε την ίδια περίοδο με αυτή που ανέφερε η θυγατρική της, αλλά μόνον ένα μικρό τμήμα αυτής και με διαφορετικά επιχειρήματα από τα προβληθέντα εκ μέρους της Pegler. Η Επιτροπή

συμπεραίνει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, με τη σκέψη 44 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι προσφυγές που ασκήθηκαν χωριστά από την Pegler και την Tomkins είχαν το ίδιο αντικείμενο.

43 Εντούτοις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, σε περίπτωση κατά την οποία η ευθύνη της μητρικής εταιρίας απορρέει στο σύνολό της από την ευθύνη της θυγατρικής της και οι εν λόγω δύο εταιρίες έχουν ασκήσει προσφυγές με αίτημα, μεταξύ άλλων, τη μείωση του προστίμου από το Γενικό Δικαστήριο λόγω μειώσεως της διάρκειας της παραβάσεως που διέπραξε η θυγατρική, η έννοια του «ίδιου αντικειμένου» δεν επιβάλλει να ταυτίζονται η έκταση των προσφυγών των εν λόγω εταιριών και τα επιχειρήματα που προβάλλουν προς αμφισβήτηση της διάρκειας της παραβάσεως την οποία διαπίστωσε η Επιτροπή.

44 Ως εκ τούτου, στο μέτρο που δεν αμφισβητείται ότι τόσο η Pegler όσο και η Tomkins αμφισβήτησαν τη διάρκεια της παραβάσεως και ότι ένα τμήμα της περιόδου αυτής ήταν το ίδιο, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο προβαίνοντας στις διαπιστώσεις που περιέχονται στη σκέψη 44 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

45 Περαιτέρω, το επιχείρημα της Επιτροπής ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τον λόγο που προέβαλε η Tomkins πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελές. Πράγματι, από τις προηγούμενες σκέψεις της παρούσας αποφάσεως προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο μπορούσε να συμπεράνει ότι το αντικείμενο των προσφυγών της μητρικής και της θυγατρικής εταιρίας ήταν το ίδιο, ανεξαρτήτως του αν η Tomkins υπέβαλε ή όχι, με την προσφυγή της, το αίτημα που περιέχεται στην τρίτη περίοδο της σκέψεως 42 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και το οποίο επαναλαμβάνεται στη σκέψη 24 της παρούσας αποφάσεως.

46 Όσον αφορά την παρατιθέμενη στη σκέψη 41 της παρούσας αποφάσεως νομολογία, παρατηρείται ότι, αντιθέτως προς τη γνώμη της Επιτροπής, η νομολογία αυτή δεν μπορεί να εφαρμοσθεί κατ' αναλογία για την επίλυση της παρούσας διαφοράς.

47 Πράγματι, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προμνησθείσα απόφαση Επιτροπή κατά AssiDomän Kraft Products κ.λπ., αντιθέτως προς τα πραγματικά περιστατικά της παρούσας υποθέσεως, η εταιρία AssiDomän Kraft Products AB και άλλες έξι σουηδικές εταιρίες δεν είχαν ασκήσει προσφυγή κατά της αποφάσεως της Επιτροπής, η οποία ακυρώθηκε μερικώς από το Δικαστήριο κατόπιν προσφυγής ασκηθείσας από άλλες επιχειρήσεις.

48 Στη διαφορά επί της οποίας εκδόθηκε η προμνησθείσα απόφαση ArcelorMittal Luxembourg κατά Επιτροπής και Επιτροπή κατά ArcelorMittal Luxembourg κ.λπ., η οποία αφορούσε άλλο νομικό ζήτημα, ιδίως την αναστολή της παραγραφής κατά την εκτέλεση των κυρώσεων, επρόκειτο για τρεις εταιρίες που ανήκαν στον ίδιο όμιλο. Όπως παρατήρησε το Δικαστήριο με τη σκέψη 149 της αποφάσεως αυτής, η αρχική απόφαση της Επιτροπής αφορούσε μόνο μία εκ των εταιριών αυτών και η απόφαση αυτή είχε ακυρωθεί από το Γενικό Δικαστήριο μόνον έναντι της εν λόγω εταιρίας. Συνεπώς, από την ακύρωση αυτή δεν μπορούσε να συναχθεί καμία συνέπεια για τις άλλες δύο εταιρίες.

49 Ως εκ τούτου, σε μια περίπτωση όπως η προκείμενη, κατά την οποία, αφενός, η ευθύνη της μητρικής εταιρίας απορρέει αποκλειστικώς από την ευθύνη της θυγατρικής της και, αφετέρου, η μητρική εταιρία και η θυγατρική της άσκησαν παράλληλες προσφυγές με το ίδιο αντικείμενο, το Γενικό Δικαστήριο μπορούσε, χωρίς να αποφανθεί ultra petita, να λάβει υπόψη το αποτέλεσμα της προσφυγής που άσκησε η Pegler και να ακυρώσει την επίδικη απόφαση για το προ της 29ης Οκτωβρίου 1993 χρονικό διάστημα και όσον αφορά την Tomkins.

50 Συναφώς, η προβληθείσα από την Επιτροπή δυνατότητα της ίδιας να τροποποιήσει ή να ανακαλέσει την απόφαση που έλαβε για τη μητρική εταιρία, προκειμένου να αντλήσει τις συνέπειες της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου, δεν διασφαλίζει επαρκώς την προστασία των δικαιωμάτων των επιχειρήσεων κατά την εφαρμογή του περί ανταγωνισμού δικαίου της Ένωσης.

51 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι ο πρώτος, ο δεύτερος και ο τρίτος λόγος αναιρέσεως της Επιτροπής είναι αβάσιμοι.

Επί του τετάρτου λόγου αναιρέσεως

52 Ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως περιλαμβάνει δύο σκέλη.

53 Με το πρώτο σκέλος, η Επιτροπή προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν αιτιολόγησε επαρκώς και σαφώς τη μερική ακύρωση της επίδικης αποφάσεως. Επαναλαμβάνει εν πολλοίς τα επιχειρήματα που ήδη προβλήθηκαν με τον πρώτο, τον δεύτερο και τον τρίτο λόγο αναιρέσεως.

54 Συναφώς, αρκεί η παραπομπή στις εκτιμήσεις του Δικαστηρίου στο πλαίσιο των ανωτέρω λόγων αναιρέσεως, από τις οποίες προκύπτει ότι οι επικρίσεις της Επιτροπής δεν είναι βάσιμες.

55 Με το δεύτερο σκέλος, η Επιτροπή προβάλλει ασυνέπεια ή ανακρίβεια στην αιτιολογία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως στο μέτρο που, αφενός, το Γενικό Δικαστήριο καλεί την Επιτροπή να λάβει υπόψη την προμνησθείσα απόφασή του Pegler κατά Επιτροπής, σχετικά με τον αποτρεπτικό παράγοντα, και, αφετέρου, καθορίζει το ίδιο, με τη σκέψη 59 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το ποσό του προστίμου που επιβάλλεται στην Tomkins.

56 Πρέπει, ωστόσο, να παρατηρηθεί ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν περιέχει καμία αντίφαση ή ανακρίβεια. Πράγματι, το Γενικό Δικαστήριο μείωσε το ποσό του προστίμου μόνο στο μέτρο που ακύρωσε την επίδικη απόφαση για το προ της 29ης Οκτωβρίου 1993 χρονικό διάστημα και όσον αφορά την Tomkins. Αντιθέτως, το Γενικό Δικαστήριο, με τις σκέψεις 56 έως 58 της ίδιας αποφάσεως, άντλησε τη συνέπεια του ότι η προσφυγή της Tomkins δεν αφορούσε σφάλμα της Επιτροπής κατά την εφαρμογή του αποτρεπτικού παράγοντα.

57 Συνεπώς, ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως δεν είναι βάσιμος.

Επί του πέμπτου λόγου αναιρέσεως

58 Με τον λόγο αυτό, η Επιτροπή προβάλλει προσβολή του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη. Ειδικότερα, προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν της παρέσχε τη δυνατότητα να εκθέσει τις απόψεις της σχετικά με την πρόθεσή του να στηριχθεί στους λόγους που είχε προβάλει η Pegler.

59 Πρέπει ευθύς εξαρχής να υπομνησθεί ότι η Επιτροπή δεν ζήτησε τη διεξαγωγή προφορικής συζητήσεως στην υπόθεση αυτή. Όπως εκθέτει το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 23 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή είχε αναφέρει γραπτώς ότι «επαφιόταν στην κρίση του Γενικού Δικαστηρίου σχετικά με τη χρησιμότητα διεξαγωγής προφορικής συζητήσεως υπό τις συγκεκριμένες περιστάσεις».

60 Οι επικρίσεις της Επιτροπής σχετικά με την παραβίαση της αρχής της κατ' αντιμωλίαν συζητήσεως και την προσβολή του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη στηρίζονται στην απόλυτη πεποίθηση του οργάνου αυτού ότι, εφόσον οι προσφυγές δεν είναι πανομοιότυπες στο σύνολό τους, είναι απολύτως αδύνατο να ωφεληθεί η μητρική εταιρία Tomkins από τυχόν μείωση της περιόδου παραβάσεως που ορίστηκε για τη θυγατρική της Pegler.

61 Όμως, όπως προκύπτει από τις εκτιμήσεις και τα συμπεράσματα του Δικαστηρίου στο πλαίσιο του πρώτου, του δευτέρου και του τρίτου λόγου αναιρέσεως, η δυνατότητα αυτή υφίσταται υπό ορισμένες περιστάσεις. Η εφαρμογή της δυνατότητας αυτής είναι αποτέλεσμα της νομικής εκτιμήσεως του Γενικού Δικαστηρίου, στην οποία το δικαστήριο αυτό μπορεί να προβεί χωρίς να ειδοποιήσει τους διαδίκους πριν εκδώσει την απόφασή του. Ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο δεν προσβάλλει ούτε τα δικαιώματα άμυνας ούτε το δικαίωμα σε δίκαιη δίκη.

62 Ως εκ τούτου, ο πέμπτος λόγος αναιρέσεως δεν είναι βάσιμος.

63 Δεδομένου ότι κανένας από τους λόγους αναιρέσεως που προέβαλε η Επιτροπή δεν έγινε δεκτός, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

**Επί των δικαστικών εξόδων**

64 Δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαίνεται επί των εξόδων. Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στην αναιρετική δίκη δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Tomkins.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφασίζει:

**1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**

**2) Καταδικάζει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.**

(υπογραφές)